

kun været 3 000, det vil sige, at Silkeborg Kommune har sparet 10 000 Kr. dette ene Kvartal. Et andet Eksempel kan jeg nævne, det er fra Vejle. I April Kvartal 1922 kom der 26 Personer til, og de fik en Understøttelse af 2 600 Kr. i April Kvartal. I Aar kom der 132 Personer til, hvoraf de 110 var bemidlede, og der brugtes en Understøttelsessum af 14 400 Kr., og deraf fik ubemidlede 3 400 Kr., medens bemidlede lagde Beslag paa 11 000. Jeg skal ikke fordybe mig mere i Tal, jeg tror, at det ærede Medlem Hr. Rudfeld har øst saa rigeligt op af Tal, at man skal vogte sig for at gaa for meget ind derpaa.

Foruden dette er der andre Ting, som viser, at de gamle lider Nød. Her tænker jeg paa alle de Klager, som kommer frem fra de gamle. Jeg skal tage nogle enkelte Eksempler. En gammel Mand skriver saaledes til os, at han og hans Kone nu er begyndt at mærke Brødet. Det vil sige, at denne Familie er gaaet over til at rationere Brødet for at faa Pengene til at slaa til, altsaa at denne Familie sultar. Det er Resultatet af den nye Aldersrentelov. Det er en Klage, der i al sin naturlige Simpelt — den er ikke fremsat, fordi Manden mente, at den skulde bruges i nogen som helst Henseende — skrider til Himmelen om en Ændring i Aldersrenteloven. En gammel Mand mødte daglig paa et Bladkontor for at se Annoncerne. Hvad søger De? spurgte man ham. Jeg faar Aldersrente, har meldt mig til 1. April, er en af de nye, der er kommet til, men jeg er nødt til at have et Erhverv ved Siden af, for jeg kan ikke klare mig ved Understøttelsen. Hvad søger De? Jeg kan egentlig ikke andet end tage Bydrengplads. Bydreng! Naar De er 61—62 Aar, kan De ogsaa paatage Dem det? Nej, jeg kan jo ikke hoppe paa Cykle som de unge. Jeg erkender, at vi i det Øjeblik smilede lidt af den gamle, men for ham var det Alvor. Han fik 41 Kr. om Maaneden, men i Pensionatet, hvor han spiste, og han har ikke andet Tilhold, forlangte de 75 Kr. alene for Kosten. Hvor skal han tage Resten, højtærede Indenrigsminister? Kan han faa dem hos Dem? Nej, det er den bitterlige Nød, disse gamle lider. Det er kun enkelte Eksempler, jeg kunde nævne mange andre, som vidner tilstrækkeligt om, at Loven maa ændres og maa ændres i Aar. Jeg ved godt, at den højtærede Justitsminister har været ude i Landet og fortalt, at Loven ikke skal ændres i Aar. Men det har før været saaledes, at Justitsministeren ikke har vidst Besked med, hvad der sker, og jeg tror derfor ikke paa det, men jeg beklager, at Justitsministeren maa rejse Landet rundt og

appellere til den private Godgørelighed, for at de gamle kan leve, det er i Virkeligheden det, han gør, han siger: Nu maa den private Velgørelighed træde til. Det kan Venstreministeriet ikke være bekendt, og derfor maa Loven ændres og ændres i Aar. De gamle bryder sig, som jeg sagde før, Pokker om, at man prædiker om de gode Principper, der er i Loven, de siger: Vi har faaet Stene for Brød, det kan godt være, at de nye Principper vidner om højere Kultur, men giv os tilstrækkeligt til at leve af, saa kan vi komme med den højere Kultur bagefter. Jeg skulde mene, at de gamle har Ret.

Den højtærede Indenrigsminister kunde ikke være uvidende om, at denne Lov ikke kunde komme til at virke tilfredsstillende, og jeg skal sige hvorfor. Ved Lovforslagets Fremsættelse udtalte den højtærede Indenrigsminister: Skalaen hviler paa omhyggelige Undersøgelser med Hensyn til de hidtil ydede Understøttelser. Og senere siger den højtærede Indenrigsminister: Den foreslaaede Skala er efter min Mening Udtryk for omfattende Hensyntagen til Forholdenes Forskelligartethed omkring i Kommunerne, ligesom den ogsaa, hvad den bør være, er Udtryk for Humanitet overfor de gamle. Det er Indenrigsministerens Ord ved Fremsættelsen, men alligevel gennemførte Ministeren Loven med Satser, der var betydeligt lavere end dem, han selv havde foreslaaet, altsaa betydeligt lavere end dem, der hvilede paa omhyggelige Undersøgelser, og paa det, som var Udtryk for Humanitet overfor de gamle. Naar Ministeren ved det, ved han, at Loven umuligt kan virke tilfredsstillende. Indenrigsministeren er ikke særlig velkendt for sin sociale Forstaaelse. Det er jo ikke saaledes, at man gaar rundt og regner med, at Indenrigsministeren skulde have særlig Kærlighed til de fattige i vort Land. Naar Indenrigsministeren efter nøje Undersøgelse er kommet til det Resultat, som er udtrykt i de Skalaer, han fremsatte Lovforslaget med, er der i Virkeligheden ikke givet de gamle mere end højest nødvendigt, og naar han alligevel gaar bort fra disse og ned til lavere Skalaer, maatte han vide, at de gamle fik det betydeligt daarligere.

Jeg skal ogsaa nævne en anden Ting. Ved Lovforslagets Fremsættelse fandtes der en Bestemmelse om, at de gamle kunde faa Hjælpekassehjælp, og herom sagde Ministeren meget betegnende følgende: „At opretholde det frie Skøn falder i Virkeligheden udenfor Aldersrentens Princip. Aldersrentenydere, som kommer i en tidsmæssig begrænset økonomisk Vanskelighed, maa